

faa billigt Navn og faa det, som man ønsker det, efter denne Bog. Men det, som er den store Mangel ved det, er, at hvis man i alle Jurisdiktioner i Landet kan tage denne Bog for sig, er den Mulighed ikke udelukket, at man faar de samme, maaske de mest velklingende Navne, i overordentlig stor Udstrækning i hele Landet, og saa kommer man ind i ganske den samme Misere som nu. Det hjælper aldeles ikke til at bringe den store Mængde enslydende Navne ud af Verden, og det er jo det, man skal arbejde paa. Derfor er, forekommer det mig, hele denne Tankegang aldeles forfejlet, og man vil ikke bidrage til, at den skal kunne florere, og jeg tror nok, at det forhindres i passende Grad derved, at man ikke gør det til en 4 Kroners Sag, men lader det blive ved at være en ret kostbar Sag at faa Bevilling til at forandre Navn, naturligvis indtil vi blive enige om, hvorledes hele Sagen skal ordnes, og i denne Henseende skal jeg være meget villig til for mit Vedkommende at bidrage, hvad jeg kan.

Naar den ærede Justitsminister yderligere nævnedes, at dette Ting flere Gange havde vedtaget lignende Bevillinger, og at det vilde være at bryde med Traditionen o. s. v., hvis man vilde gaa med til i et saadant Tilfælde at stemme en Anmærkning som denne ud, skal jeg bemærke, at det var dog ikke ret mange Eksempler, han nævnedes. Saa vidt jeg hørte, var det kun et fra 1861—62 og et fra 1881—82, altsaa et Par Tilfælde, hvor Grundene kunne have været saadanne, som jeg før nævnte, og i hvert Tilfælde har man ikke derved indført en Praksis, som kan være bindende for Landstinget. Det kan være meget rigtigt, hvad den højtærede Minister sagde, at det vil være baade i Justitsministeriets og i Befolkningens Interesse realiter at kunne faa en saadan Bestemmelse som den, her er Tale om. Jeg siger for mit Vedkommende, at jeg vil med største Glæde være med til at gøre Arbejdet let for Justitsministeren, og jeg vil med største Glæde være med til at gøre Befolkningen det saa bekvemt som muligt, men jeg ønsker blot, at det skal ske ved en Lov, som er fri og uafhængig af Hensyn, som gøre sig gældende her, hvor vi staa over for Finansloven.

Den ærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet mente, at hans Forslag i særlig Grad vare konservative, og at det var en ren Formalisme med nogle af de Forslag, som vare stillede frem der. Jeg skal bemærke, at det forekommer mig, at

de ikke alle sammen ere saa konservative, som han antog. Og naar den ærede Minister senere var inde paa Spørgsmaalet om de 2—3-aarige Understøttelser, og hvad der her i Landstinget fra en tidligere Ordførers Side har været udtalt, haaber jeg, at den ærede Minister ikke har overhørt, hvad jeg netop udtalte om den Sag, at det ikke saa meget var selve den Forandring, der er foregaaet i Aar, som jeg havde noget imod, som det var det almindelige Hensyn, at der ikke har været tilstrækkelig Tid til at undersøge, om det ogsaa er rigtig gjort, om Maaden, hvorpaa det er udført, ogsaa stemmer med de Anskuelser, som gøre sig gældende her. — Hvad Bevillingen til Lærernes Uddannelse angaar, skal jeg bemærke, at selv om man anerkender Nyttens af de specielle Lærerkursus, som bestaa, kan man ikke deraf slutte, at det ogsaa vil være nyttigt, rimeligt og nødvendigt at have et særligt Kursus i Statsret. Jeg anerkender saa meget som nogen Betydningen af, at Lærerne faa en god og en videregaaende Uddannelse, end de faa i Seminarierne, det finder jeg overmaade fortræffeligt, men jeg vil dog sige, at jeg synes, Figura udviser, at den danske Lærerstand er meget kyndig i Statsret. Der er her i dette Ting og i det andet Ting adskillige Lærere, som uden at have gaaet paa et saadant Kursus vide udmærket Besked om Statsret, saa det synes ikke at være synderlig nødvendigt at oprette et Kursus deri, de kunne blive udmærkede Politikere uden det. — Og med Hensyn til Spørgsmaalet om Rejseunderstøttelse vil jeg sige, at jeg havde meget hellere set, at man havde sagt: Kunne vi ikke forhøje de 8,000 Kr. til 10,000 Kr., blot fordi der er saa mange om det; den ærede Minister slog paa dette, at det er en meget stor Stand, der er en saa stor Mængde. Jeg vilde hellere have, at man sagde: Vi have ikke Penge nok, der er flere af dem, som trænge til en Rekreatjonsrejse. Det kunde jeg forstaa, men derimod at sige, at det skal gives til Rejser for at lære fremmede Sprog, forekommer mig mindre naturligt.

Den højtærede Indenrigsminister udtalte, at han undrede sig over det Ændringsforslag, som var kommet. Det maa jeg ganske overlade til den højtærede Minister, om han vil undre sig eller ikke. Derimod vil jeg sige om Forslaget i sig selv, at saaledes som Bevillingen er affattet, som den nu staa der, bør den ikke kunne staa der. Thi det er jo dog muligt, at en Bevilling, naar den kommer til at staa paa denne Maade, vil blive misforstaaet.